

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. E.**
státní příslušnost Turecká republika
t. č. v Pobytovém středisku Havířov, 735 64 Havířov – Dolní Suchá,
Na Kopci 5
zastoupen Mgr. Bc. Petrou Zakaria, advokátkou sídlem 702 00 Ostrava,
28. října 3390/111a

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023 č. j. OAM-364/LE-BA02-P11-2022,
ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13,

Shodu s prvopisem potvrzuje M.R.

§ 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

2. Žalobce namítal, že žalovaný zlehčuje celou jeho situaci, výhrůžky dělí podle závažnosti, kdy hledisko závažnosti si sám určuje. Dospěl k závěru, že výhrůžky nepředstavují pro něho žádné nebezpečí. Sám potvrzuje, že pokud by turecké orgány jej opravdu chtěly umlčet, použily by podstatně razantnější prostředky. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný si je bezpochyby vědom, že popsané události se v zemi původu dějí, a to dokonce razantnějšími prostředky. Žalobce se vymezil proti závěru žalovaného, že jim uváděné skutečnosti jsou ničím nepodložené, zveličené a čistě účelové. Tento názor zastává na základě zjištění, že nevěděl, kdo přesně mu vyhrožoval, z čehož vyvodil, že tvrzené výhrůžky ze strany státního orgánu jsou pouze jeho domněnkami. Co se týká důkazních prostředků, žalobce uvedl, že se snaží dokumenty získat, bohužel po ničivém zemětřesení jsou tyto pohřbeny v troskách, ať už se jednalo o dokumenty písemné nebo uložené v počítači či mobilním zařízení. Jeho bratr v této věci jedná, ovšem stále bezúspěšně. Ve vztahu k důvodům neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že v zemi původu nevykonával žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl pronásledován. Namítal, že žalovaný ignoruje skutečnost, že jeho otec byl aktivním členem Lidově demokratické strany (dále jen HDP), byl zodpovědný za distribuci knih, časopisů a zůstal aktivním členem až do jeho smrti. Vyslovil přesvědčení, a to s ohledem na způsob, jakým jeho otec zemřel, že byl zabit. Dokonce jim byl státními orgány zbourán dům, který nejevil žádné známky vad, pro které by musel být odstraněn. Jemu osobně bylo několikrát telefonicky vyhrožováno, aby se přestal zajímat o okolnosti smrti svého otce. V souvislosti se stížnostmi na nedůvodné zbourání jeho domu, pachatel nebyl potrestán. Byl to naopak on, kdo byl policií zatčen. Byl svědkem toho, jak se státní orgány chovaly k jeho otci, jak proti němu bylo nedůvodně zasahováno, jak jsou bezdůvodně mučeni a vyslýcháni občané z jeho sousedství. Na něho bylo vždy nahlíženo jako na podporovatele strany HDP. Zůstával politicky méně aktivní než jeho otec. Své politické názory publikoval alespoň prostřednictvím článků v časopisu, ovšem pod jiným jménem, a to právě ze strachu před pronásledováním z politických důvodů. I přes to byl státními orgány veden jako člen rodiny s politickými názory nekorespondujícími s režimem. Byl svědkem, a i na vlastní kůži zažíval, nespravedlnost spáchanou na kurdských občanech ze strany státních orgánů. Velmi často byl zasažen slzným plynem. Viděl, jak do jeho čtvrti přijela policie s pancéřovanými vozidly a nespravedlivě mučila kurdské obyvatele. Všechna tato svědectví a zkušenosti v něm vyvolaly strach z policie a státních orgánů. Přinejmenším tedy v tomto rozsahu vykonával politická práva a svobody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Všechny tyto nanejvýš relevantní skutečnosti ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela pominul a z hlediska možného nároku na udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu je nehodnotil.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný setrval na svých závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí, které citoval, poukázal na obsah podrobného pohovoru s žalobcem a odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž rovněž citoval.
4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníků s tímto postupem souhlasili. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 5. 11. 2022. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v údajích k podané žádosti a v rámci pohovoru žalobce uvedl, že je státním občanem Turecké republiky, je kurdské národnosti, ateista. Je svobodný, bezdětný. Není nijak politicky aktivní. Z Turecka vycestoval 16. 10. 2022. Z Turecka odcestoval s cestovním pasem, který odevzdal převaděčům. Při odjezdu z vlasti ani při hraniční kontrole neměl žádné problémy. Cílem jeho cesty bylo Německo. Odchod z vlasti měl mnoho důvodů. Začalo to politickou aktivitou jeho otce. Na otázku správního orgánu, jak souvisí politická aktivita jeho otce, smrt jeho otce a jeho žádost o mezinárodní ochranu, žalobce odpověděl, že ze země odjel z důvodu smrti otce. Vylíčil, že jeho otci odebrali v nemocnici velké množství krve, otec nakonec zemřel. Okolnosti úmrtí oznámili na státní zastupitelství. Poté se jim ozvalo Ministerstvo zdravotnictví v Turecku a sdělilo jim, že nemají vážný důvod. Domnívá se, že otci záměrně brali příliš mnoho krve. Státní zástupce chtěl provést exhumaci těla, ale matka to nedovolila, tak šetření skončilo. Stížnost, kterou podal na ministerstvo zdravotnictví se projednávala dále. Stížnost podal 10. 8. 2020 telefonicky. Telefonicky mu bylo sděleno, že nemá důkazy a jeho stížnost je neopodstatněná. V roce 2021 mu bylo telefonicky vyhrožováno, bylo mu řečeno, ať toho nechá, že to nikam nevede. Vyhrožováno mu bylo 2x, pouze telefonicky. Vyhrožování ustalo v září roku 2021 po změně telefonního čísla. Neví, kdo mu vyhrožoval, telefonovala mu nějaká žena. Skutečnost, že mu bylo vyhrožováno, nenahlásil tureckým státním orgánům, protože si myslel, že v jeho zemi nelze tuto věc řešit. Úřady jim také zbořily dům, přestože doklady k domu měli v pořádku. Na otázku správního orgánu, proč odcestoval až v říjnu roku 2022, když výhrůžky ustaly již v roce 2021, odpověděl, že věřil, že se situace zlepší a snažil se smířit s tím, že byl jeho otec zabit a snažil se tu křivdu napravit. Poté, když mu došlo, že se to v Turecku nestane, utekl do Evropy. On sám není nijak politicky aktivní. Jeho otec byl členem HDP. Otec byl odpovědný za distribuci knih, časopisů, byl řadovým členem až do své smrti v roce 2020. Na otázku správního orgánu a žádost o vysvětlení, kdy uvedl, že mu bylo pouze vyhrožováno 2x neznámou osobou telefonicky a sdělil, že měl čistý rejstřík a jeho problémy skončily v roce 2021 a co by mu tedy mělo ve vlasti hrozit, žalobce odpověděl, že „utíká před státem“, stát má netolerantní politiku vůči nim a největší provinění je, když se někdo chce domáhat spravedlnosti. Jeho situaci není možné řešit přestěhováním do jiné oblasti Turecka, protože ten stát není pro něj a i to, že je ateista, by mohl být problém. V žádném případě se tam nechce vracet. Žalobce ke svým tvrzením nedoložil žádné dokumenty, doklady či jiné materiály. Co se týká dalších zjištění z pohovoru s žalobcem, krajský soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tato zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.
6. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly telefonické výhrůžky v souvislosti se smrtí jeho otce, kdy dle jeho názoru byl jeho otec zabit za politickou činnost pro stranu HDP. Zmínil rovněž, že jim byl zbourán jejich dům.
7. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Žalovaný konkrétně vycházel z Informací OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav červenec 2022, ze dne 8. 7. 2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

z Informacemi MZV ČR č. j. 125094-8/2022-LPTP, ze dne 30. 9. 2022. Podkladem rozhodnutí žalovaného bylo také rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 30. 10. 2022 č. j. KRPA-349510-15/ČJ-2022-000022-MIG a rozhodnutí Policie ČR o vyhoštění žalobce z ČR a členských států EU ze dne 31. 10. 2022 č. j. KRPA-349510-27/ČJ-2022-000022-MIG.

8. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce se vzdal svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
9. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
10. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
11. V rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67 se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, jak lze vykládat § 12 písm. a) zákona o azylu, resp. co spadá pod politická práva, za jejichž uplatňování je pronásledování v zemi původu azylově relevantní podle uvedeného ustanovení. V usnesení č. j. 8 Azs 352/2018-46 se Nejvyšší správní soud zabýval i naplněním kritéria pronásledování pro uplatňování politických práv podporou strany HDP v Turecku. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pouhá politická podpora této strany důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nezakládá. Ani v posuzované věci žalobce není členem této strany, pouze ji podporuje. Nikdy nebyl v souvislosti s těmito aktivitami jakkoli vyšetřován či stíhán. Závěr žalovaného, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, je správný a v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Otázkou pronásledování z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval, a to v rozsudku 4 Azs 34/2011-154, č. j. 9 Azs 250/2015-23, rovněž v rozsudku č. j. 1 Azs 358/2019-42. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že případné obtíže tureckých Kurdů nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.
13. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce výslovně uvedl, že není nijak politicky aktivní. Ani při pohovoru nehovořil o tom, že by se v politice jakkoliv angažoval. Neuvedl, že by měl ve vlastní jakékoliv problémy kvůli uplatňování politických práv a svobod. Soud souhlasí s žalovaným, že za tohoto stavu nemohl být ze strany tureckých státních orgánů z tohoto důvodu ani pronásledován. Popřel jakékoliv problémy s tureckými státními orgány či bezpečnostními složkami. Žalovaný přiléhavě poukázal na to, že žalobce z vlasti vycestoval na základě oficiálního cestovního dokladu, přes mezinárodní letiště, a aniž by mu v tom kdokoliv jakkoliv bránil.
14. Co se týká podmínek udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 36/2018-119. Soud zastává názor, že pouhá skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny, nepředstavuje

důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť případné obtíže tureckých Kurdů nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Situaci kurdské menšiny v Turecku se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně (viz například rozsudek č. j. 4 Azs 34/2011-154, usnesení č. j. 8 Azs 352/2018-46, č. j. 5 Azs 106/2018-30), přičemž dovodil, že nesnáze Kurdů v Turecku sice existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce sám nebyl politicky aktivní. Žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly telefonické výhrůžky v souvislosti se smrtí jeho otce, který dle jeho názoru byl zabit za politickou činnost pro stranu HDP. Uvedl také, že jim byl zbourán dům. Soud souhlasí s žalovaným stran tvrzení žalobce, že jeho otec byl zabit, že se zjevně jedná jen o žalobcovy subjektivní a ničím konkrétním neodůvodněné domněnky. Stížnost žalobce v souvislosti s okolnostmi smrti jeho otce byla prošetřována na ministerstvu zdravotnictví a nebyla shledána důvodu. Matka žalobce odmítla dát povolení k exhumaci těla manžela za účelem dalšího šetření státními orgány. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že zjevně nesouhlasila s názorem žalobce o podezřelém úmrtí jeho otce. Žalobce sám správnímu orgánu, a ani soudu, nedoložil v této souvislosti žádné dokumenty, přestože tvrdil, že se vyšetřování smrti jeho otce dlouhodobě věnoval a stěžoval si. Co se týká údajných dvou telefonických výhrůžek, naposledy v roce 2021, soud souhlasí s názorem žalovaného, že se jedná o naprosto ničím nepodložené, zveličené a čistě účelové tvrzení. Soud se zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného, která vyústila v uvedený názor, jak je tato podrobně rozvedena na straně 5 napadeného rozhodnutí, a proto v podrobnostech zcela na závěry žalovaného odkazuje. Co se týká tvrzení žalobce, že místní úřady jim zbouraly dům, což dával do souvislosti s politickými aktivitami jeho otce, pak dle názoru soudu se ze strany žalobce jedná o ničím nepodloženou domněnku. Žalobce konkrétně neuvedl, kdy, jakými úřady a z jakých důvodů byl dům zbourán. Dle názoru soudu žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na množství informací o Turecku (veškeré dokumenty jsou obsahem správního spisu), které potvrzují různé nesnáze vycházející z rozepří, které doprovází praktické soužití etnických menšin a většin ve všech státech světa. S ohledem na žalovaným řádně zjištěný skutkový stav, nebylo potřeba provádět žalobcem navrhované důkazy.

15. Soud shodně jako žalovaný dospěl k závěru, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho motivu k odchodu z vlasti a z výše citovaných podkladů pro rozhodnutí, nelze dospět k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

16. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
17. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí – strana 8-9 – žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení z výše citovaných podkladů a lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti. Nebylo rovněž zjištěno, že by žalobce měl v době svého pobytu ve vlasti či mohl mít po svém návratu do země původu jakékoliv problémy s tureckými státními orgány. Nelze rovněž dospět na základě zjištěných okolností k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné problémy s tureckými státními orgány nebo bezpečnostními orgány, které by jej vedly k odjezdu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobce ani netvrdil, že by byl ve své vlasti vězněn či zadržen. I dle názoru soudu není tedy důvod se domnívat, že by se mělo cokoliv změnit v případě jeho návratu do vlasti nebo že by dokonce měl být vystaven mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na přílehlavé závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje. Současně připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto i ve vztahu k případnému udělení doplňkové mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu za situace, kdy se shoduje s názory žalovaného, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.06.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně